

Inhoud

	Woord vooraf	11
	Lijst van voornaamste betrokkenen	16
1992	‘Opgelost als een aspirientje in een glas water’ – Jaap Jongbloed, TROS <i>Vermist</i>	19
1992	De eerste dagen na de verdwijning	26
2010	De arrestatie	33
1990	Hartsvriendinnen	36
1977	Het auto-ongeluk	39
1980	Bij de familie Wopken in Nieuw-Amsterdam	42
1991	De vriendschap met Geke bekoelt	45
1983–1987	Willekes diepste wens	50
1992	Een week voor de verdwijning	55
1992	Het onderzoek gaat van start	59
1993	De eerste oproep op televisie	62
1996	<i>Vermist</i> , Willekes zwangerschap en de privédetective	69
1992–1997	Bedreigingen	74
1992	Het bezoek van Herna aan Geke	79
1997	De privédetective en de amateurspeurders	83
1998	De brief van Piet Mulders	90
2004	Seksueel misbruik	101
2006	Het onderzoek van Dick Gosewehr en Harrie Timmerman	105
2007–2009	Het onderzoek van de privédetective	110
2010	Het onderzoek aan de Koekanger Dwarsdijk 41	118

2023	De rechtszaak	122
2024	De brief met het olifantje	125
1996–2009	Op zoek naar Willekes fiets	140
2017	Team Vermisingen	147
2018	De Zoekgroep Willeke Dost	154
2024	Tips en geruchten	163
2023	Zoeken in de Boswachterij Staphorst	167
1994	De telefoontjes aan Hilly	172
1992–1993	De Groninger tippelzone	180
2012	De oudijzerhandelaar	185
1986–2012	Jan	190
1997	De cowboys	194
2023	De seksboerderij in het buitengebied	199
2023	De lijkhonden van Stichting Signi Zoekhonden	204
2023	Graven naar menselijke resten	209
2024	Peter R. de Vries Foundation: Case not Closed	215
2023–2024	Het legen van de gierkelder	221
2018	De brief over Cathy	226
2023	De brief over Cathy gewogen	231
2025	Het gelijk van Herna Mulders	237
2024	De schade die is toegebracht	248
1997	Het bezoek van Geke aan de familie Mulders	253
2025	Twee kanten	255
2016	Willeke doodverklaard	258

Tijdslijn van 24 november 1991 tot en met 14 januari 1992	260
Nawoord van Willekes biologische familie	264
Dankwoord	266
Verantwoording	269

Woord vooraf

In 1997 kwam ik in Dalen, Drenthe, wonen. Omdat mijn buurman uitsluitend plat Drents sprak dat ik niet kon verstaan, besloot ik om een taalprogramma op RTV Drenthe te gaan volgen. Steeds vaker keek ik naar de zender, die dat jaar veel aandacht besteedde aan de verdwijning van Willeke Dost, een vijftienjarig meisje dat in 1992 spoorloos verdween uit de woning van haar pleegouders in Koekange. Nu was er een getuige naar voren gestapt met belangrijke informatie en voor het eerst leek er een motief te zijn, een reden waarom ze was verdwenen, en daardoor was de belangstelling weer opgelaaid.

Jaren later woonde ik in IJhorst, een dorp dat onder de gemeente Staphorst valt. Geregeld kwam ik in het acht kilometer verderop gelegen Koekange om boodschappen te doen bij de SPAR of mijn auto naar de garage te brengen. Vlak voor oud en nieuw scrolde ik op mijn mobiele telefoon langs het plaatselijke nieuws. ‘Amateurspeurders graven in het holst van de nacht naar Willeke Dost’, las ik. Gewapend met schoppen en prikstokken was een groepje mannen zonder toestemming van de grondeigenaar in het holst van de nacht gaan zoeken naar het lichaam van de verdwenen Willeke.

‘Ze zijn gek geworden in Koekange,’ riep ik naar mijn man die in de keuken stond.

Vanaf dat moment heb ik me afgevraagd wat er moest gebeuren om mensen ertoe te drijven om op kerstavond over een weiland te struinen op zoek naar een verdwenen meisje. Daar moest een verhaal achter zitten dat ik nog niet kende.

Aanvankelijk wilde ik daar een boek over schrijven; wat heeft dertig jaar aan prikkers, gravers, duikers, tv-programma’s, radiomakers, podcasts en actiegroepen gedaan met de gemeenschap van een klein boerendorp als Koekange?

Vanaf de zomer van 2023 begon ik mezelf echter heel andere vragen te stellen en verschoof mijn focus van Koekange naar het meisje zelf. Eerder schreef ik samen met Jürgen Snoeren een boek over de verdwijning van Kris Kremers en Lianne Froom in Panama, 2014. Net zoals bij de vermissing van Kris en Lianne deden in deze verdwijningszaak veel verhalen de ronde die mist opwierpen. Ik had niet de illusie een dertig jaar oude verdwijningszaak op te gaan lossen, maar ik wilde de zaak wel afpellen tot aan de kern.

Sinds 2021 woon ik in Zuid-Spanje. Het onderzoek waar ik een halfjaar voor had uitgetrokken – drie maanden in Noord-Drenthe, drie maanden thuis – mondde uit in vier jaar. Twaalf keer reden mijn man en ik op en neer. Ik kan de route inmiddels zonder navigatie rijden, ook het stuk dwars door Lyon.

Als we voor een korte periode gingen, in één geval zelfs maar voor vierentwintig uur, verbleven we in een hotel. Gingen we voor langer, dan huurden we ’s winters een blokhut en sleepten we zomers onze Knaus-caravan uit 1980 uit de stalling. Elke reis nam ik onze printer/scanner mee, net zoals mijn Zoom-recorder, snoeren en microfoons, laptop en externe harde schijf. Drie jaar lang leidde ik het leven van een *digital nomad* en ik

heb geen enkele keer overwogen om het bijtje erbij neer te gooien. Zelfs niet toen alles hopeloos leek. Ik raakte geïntrigeerd door het hele verhaal, omdat het zo dichtbij kwam.

Ruim tien jaar voordat Willeke verdween was ik namelijk zelf een paar maanden spoorloos. Op een dag in mei 1981 nam ik de trein van Castricum naar Amsterdam om daar onder te duiken in de krakersscene. Al twee keer eerder was het thuis geëscaleerd. Beide keren werd ik voor een poosje opgevangen door mijn oom en zijn gezin – een plek waar ik me veilig voelde – maar altijd moest ik terug naar huis. De derde keer koos ik ervoor om te verdwijnen in de hoop dat de schok zo erg zou zijn dat er thuis iets zou veranderen, want kinderen als Willeke en ik willen mensen niet de rug toe keren – we verlangen er juist naar dat ze ons omarmen. Maar mijn ouders dachten daar anders over; twee weken na mijn vertrek verhuisden ze van een grote eengezinswoning naar een 55+-benedenwoning met één slaapkamer, om uit te sluiten dat ik terug kon komen. Al mijn spullen verdwenen in een vuilcontainer, mijn leven thuis werd uitgedumd. Ik was zestien jaar.

In het voorjaar van '81 trok ik van kraakpand naar kraakpand, ik sliep onder oude gordijnen op houten vloeren en zocht naar kleding en schoenen bij het grofvuil dat in die jaren nog één keer per maand langs de kant van de straat werd gezet. Ik vertrouwde iedereen die ook maar een vriendelijk woordje voor me overhad. Er was geen rem meer, alleen nog maar de zoektocht naar een plek waar ik me welkom voelde.

In 2022 las ik elk krantenartikel en bekeek ik in het archief van Beeld & Geluid Hilversum alle tv-uitzendingen waarin aandacht is besteed aan de verdwijning van Willeke. Eind mei 2022 wist ik net zoveel als iedereen kan weten die in deze zaak duikt, namelijk dat er vrijwel geen enkel aanknopingspunt is

dat tot een oplossing in deze zaak kan leiden. Kort was er een lichtpuntje toen de moeder van Willekes vriendin en klasgenoot liet weten dat haar dochter bereid was om met me te praten, en ik verwachtte dat zij meer kon vertellen, maar die toezegging werd na een paar weken weer ingetrokken.

Rond november 2022 vroeg ik me af waar ik aan begonnen was. Wie was ik om te denken dat ik meer boven water zou kunnen krijgen dan het tv-programma *Vermist*, Peter R. de Vries en de officier van justitie bij elkaar? In diezelfde maand schoof ik aan bij het radioprogramma *Cassata* van RTV Drenthe. ‘Denk je deze zaak op te kunnen lossen,’ vroeg presentatrice Margriet Benak me. ‘Ja,’ antwoordde ik veel stoerder dan ik me voelde. Volgend op die uitzending stond er amper twee weken later een klapkrat met ordners en rapporten op de chaise longue van mijn gehuurde blokhut en lagen er dertig cassettebandjes in stapels van vijf op de salontafel. Het was een verzameling schriftelijke stukken en audio-opnames van eerdere onderzoeken uitgevoerd door privédetectives en amateurspeurders. Ik kreeg het allemaal aangereikt met een ‘hier, misschien kom jij er verder mee’.

Wekenlang luisterde ik naar telefoongesprekken en audio-verslagen zonder te weten waar mensen over spraken, daarvoor had ik nog te weinig houvast en context. Ik speelde verhoren af en las stapels transcripties, aantekeningen, verklaringen, brieven en rapporten door voor ik een poging waagde om de boel te ordenen. Langzaam kwam er een lijn in de chaos.

Het onderzoek dat de vier deels onafhankelijk van elkaar hadden uitgevoerd was verre van afgerond, maar het gaf wel nieuwe inzichten in de zaak en vormde de basis die ik nodig had om verder te kunnen, om een duidelijker beeld te krijgen van wat er is gebeurd op de avond waarop Willeke voor het laatst werd gezien.

In vier jaar tijd sprak ik bijna driehonderd mensen; buurtbewoners, klasgenoten, onderwijzers, leerkrachten, schooldirecteuren, Willekes biologische familie, journalisten, tv-producten, vrijwilligers van historische verenigingen, huisartsen, therapeuten, forensisch experts, psychologen, hoogleraren en tipgevers. Ik dook in oude archieven, kreeg hulp van experts op het gebied van kinderpsychologie, trauma's en daderprofielen en reed tienduizenden kilometers door Nederland en Europa op zoek naar een spoor van het meisje dat ik nooit heb gekend en ook nooit zal leren kennen, want in weerwil van wat sommigen geloven leeft Willeke zeer waarschijnlijk niet meer.

Kinderen als Willeke – en als ik, zo zal ik later in mijn zoektocht ontdekken – kampen met een hechtingsstoornis die is ontstaan doordat er in de vroege jeugd niemand was die ze het vertrouwen gaf dat ze bij hen terecht konden, niemand die een veilige basis creëerde om stevig in het leven te kunnen staan. Ze zoeken geen troost bij stress en reageren er ook niet op als die spontaan wordt gegeven. Ze zijn geneigd zich vast te klampen aan iedereen die lief voor ze is of die ze liefhebben, maar als mensen emotioneel te dichtbij komen, duwen ze hen net zo makkelijk weg uit angst om in de steek gelaten te worden, want die emotie, afwijzing, kunnen ze niet dragen. Zo verlies je de mensen die werkelijk om je geven en beland je in een spiraal van een selffulfilling prophecy.

‘Deze zaak zal je niet loslaten, hij sleurt je mee,’ waarschuwde een privédetective die jarenlang op de zaak zat, en hij kreeg gelijk. De zaak liet me niet meer gaan.

Lijst van voornaamste betrokkenen

Familie Mulders

Piet Mulders – pleegvader Willeke †
Herna Mulders-Zoetmulder – pleegmoeder Willeke †
Mieke Mulders – oudste biologische dochter
Wout Mulders – oudste biologische zoon
Bart Mulders – jongste biologische zoon

Fimmie – vriendin Herna Mulders

Familie Crediet

Anneke Crediet – moeder gezin Crediet
Geke Crediet – oudste dochter en vriendin en klasgenoot van Willeke
'Rieke' – zusje van Geke

Biologische familie Willeke

Willem Dost – vader †
Truus Dost-Wopken – moeder †
Klaasje Wopken – tante en voogd
Theo Wopken – oom en voogd †
Hilly – tante
Mandy – achternichtje

Overige personen

- Dick van Berkum – agent die als eerste op de zaak zat
- Annemarie Eleveld – vriendin en voormalig klasgenootje Willeke Dost (basisschool)
- Regina – klasgenootje en vriendin Willeke (basisschool)
- Wim en Antoinette van Wijngaarden – burens familie Mulders
- ‘Gerard’ – amateurspeurder die in 1997 onderzoek deed naar de zaak
- ‘Sjaak’ – amateurspeurder die in 1997 onderzoek deed naar de zaak
- ‘Oane’ – paragnost en huisvriend familie Crediet
- Dick Gosewehr – rechercheur die de zaak tussen 2006 en 2008 onderzocht
- Harrie Timmerman – criminoloog
- Esther van Neerbos – Stichting Signi Zoekhonden
- Frank van de Goot – klinisch en forensisch patholoog
- Johan – tipgever
- Jan Huzen – voorman Zoekgroep Willeke Dost
- Ab Bruintjes – voormalig lid Zoekgroep Willeke Dost
- ‘Barelds’ – oudijzerhandelaar
- ‘Anneloes de V.’ – nichtje van de oudijzerhandelaar
- ‘Jan’ – eigenaar boerderij (waarin seksclub werd gevestigd)
- ‘Teun’ en ‘Jannie’ – eigenaren boerderij (voormalige seksboerderij)
- ‘Sebastiaan’ – de onbekende die Willeke vlak voor haar verdwijning heeft leren kennen
- ‘Lisa’ – tipgeefster
- ‘Lammert’ – eigenaar seksclubs
- ‘Nelis’ – hulpverlener Cathy

1992

‘Opgelost als een aspirientje in een glas
water’ – Jaap Jongbloed, TROS *Vermist*

Met de wind in haar rug fietst de vijftienjarige Willeke Dost op dinsdag 14 januari om vier uur 's middags van haar school in Meppel naar haar huis in Koekange. Haar roodblonde haar vouwt zich om haar capuchon terwijl het lange meisje de trappers rondduwt. Ze rijdt via de Parallelweg langs de A28 naar het sluisdorpje Rogat en steekt daar de Hoogeveensche Vaart over. Een poosje volgt ze het water tot de weg afbuigt naar het buurtschap Broekhuizen. Het is een route waar niet veel verkeer langsrijdt. Een smalle boerenweg met aan de ene kant een sloot en aan de andere kant het spoor. Hier en daar wordt het weidse uitzicht onderbroken door een boerderij. Zomers biedt het bladerdek van de rij hoge bomen in de berm schaduw, maar in de winter steken de kale takken als knokige armen over het asfalt.

Ze gaat een onbewaakte spoorwegovergang over. Op de T-splitsing slaat ze rechts af de Koekanger Dwarsdijk op en kruist weer het spoor. Verderop passeert ze het zandpad dat naar het riviertje de Koekanger Aa leidt en met een grote U-bocht aansluit op het pad dat langs de woning van haar pleegouders Piet en Herna Mulders naar de achterburen loopt. Zo'n honderd meter verderop kan ze het langgerekte huis van Mul-

ders met de vele deuren in de zijgevel al zien liggen.

Willeke is op haar tiende bij het gezin komen wonen. Haar eigen ouders overleden toen ze nog maar een baby was, waarna de ene na de andere opvangsituatie volgde. Maar in Koekange lijkt ze haar draai te hebben gevonden.

Op het weiland achter het huis graast Willekes ijslander Rakkur en onder de carport staat de lichtgele Lada van Herna geparkeerd. Bij de schuur, die achter in het huis ligt, remt ze af en springt ze van haar fiets. Willeke opent de grote schuifdeur en gaat naar binnen. Rechts staan de fietsen van de andere gezinsleden en ze zet die van haar erbij. Soms staat de Citroën 2CV van Piet – een lelijke eend – in de weg, maar vandaag niet.

Willeke opent een tweede schuifdeur en komt in een kleine corridor waar de toegang tot het gereedschapshok is. Een volgende deur leidt naar een lange gang met aan het eind het ‘voorhuis’; de keuken, eetkamer en woonkamer. De zolen van haar korte leren laarsjes tikken tegen de donkerbruine plavuizen. De eerste slaapkamer aan haar linkerhand is de hare. Het is een ruime kamer met een eigen buitendeur; het gevolg van een verbouwing die Piet eigenhandig uitvoerde. Ze gooit haar schooltas op de grond, schopt haar laarsjes uit en geeft haar cavia Buck te eten. Terwijl hij aan vers hooi knabbelt, hangt ze haar dikke goudkleurige winterjas aan de kapstok bij de oorspronkelijke zijingang naast de keuken. Omdat die deur klemt wordt hij al tijden niet meer gebruikt, net zoals de voordeur waar een kast voor staat. Onder de kapstok ligt de mand van Timmer, hun cockerspaniël.

Het is dan tien voor vijf.

Die avond gaat het gezin vroeg eten, dus is er geen tijd om nog huiswerk te maken. Er staat alleen een proefwerk Verkooppraktijk in Willekes agenda genoteerd, daarvoor kan ze later op de avond ook nog leren. Ze gaat de keuken in.

Herna staat te koken. Ze maakt iets simpels klaar, omdat ze al om zes uur wordt opgehaald door haar vriendin Fimmie. De vrouwen volgen een cursus volksdansen in Nijverdal en dat is over de binnenweggetjes algauw een uur rijden. Er is nog een andere reden waarom Herna die dag niet al te veel tijd aan het eten besteedt: ze voelt zich niet zo lekker. Er waart een griepvirus rond dat ook haar te pakken heeft, net als haar jongste zoon Bart. Normaal gesproken zou Herna verstek hebben laten gaan, maar later in de week moet ze met haar volksdansclub optreden op een bijeenkomst van de Plattelandsvrouwen. Ze wil de les dan ook niet missen en slikt liever een paar aspirines om op de been te blijven. Terwijl Herna pannen afgiet en de tafel dekt, praat Willeke honderduit over school, net zoals de dag daarvoor, en dat valt Herna op, want doorgaans is haar pleegdochter niet zo vrolijk.

Na het eten doen Piet en Willeke de afwas. Als Herna zich heeft klaargemaakt voor vertrek bekijkt ze de twee glimlachend vanuit de deuropening. Haar soms verstrooide echtgenoot staat op zijn eigen onhandige manier chocolademelk te brouwen waardoor Willeke blauw ligt van het lachen, zoals alleen pubers dat kunnen. Herna zegt gedag en loopt via de schuur naar buiten, waar Fimmie in de auto op haar wacht. Piet sluit de schuifdeur achter haar met een grendel – een constructie met een spie die hij zelf gemaakt heeft. Vroeger ging hij nooit op slot, maar sinds Herna 's morgens lege wijnflessen op de vloer vond van zwervers, gaat de grendel erop. Het idee dat er 's nachts vreemden in haar huis bivakkeren vindt ze meer dan vervelend.

Het is dan zes uur.

Als de schone vaat is opgeborgen, schuiven Piet en Willeke met hun bekers chocolademelk voor de televisie. Haar pleegbroer Bart gaat op zijn slaapkamer plaatjes draaien. Zijn kamer

ligt naast die van Willeke en heeft net zoals de hare een eigen buitendeur, waardoor de twintigjarige Bart in en uit kan lopen met zijn vrienden. Barts oudere broer Wout is dan al een paar jaar het huis uit, net zoals zus Mieke.

Willekes favoriete serie – *Goede tijden, slechte tijden* – begint om 20.00 uur, en rond halfacht besluit ze dan ook alvast te gaan douchen. Als ze klaar is, trekt ze een zwart minirokje, een zwarte maillot en een grijs-paarse blouse aan – haar mooie kleren die ze nooit naar school draagt omdat ze er een keertje mee is gepest – en daarna krult ze zich op voor de televisie.

Wanneer de eindtune van *GTST* heeft geklonken, dekt ze samen met Piet de tafel voor het ontbijt. Daarna verdwijnt ze in haar slaapkamer, er stond immers nog een proefwerk op de agenda.

Het is dan tien over halfnegen.

Een uur later haalt Piet de vergrendeling van de schuifdeur zodat Herna en Fimmie naar binnen kunnen en gaat hij naar bed. Rond elf uur komen de vrouwen thuis. Het licht in Willekes slaapkamer is uit. Fimmie rijdt haar auto tot vlak voor de schuur zodat ze bij vertrek makkelijker kan keren. In het licht van de koplampen zien ze dat de schuifdeur zo'n vijftien centimeter openstaat en dat is tegen alle afspraken in huize Mulders in.

‘Dat is vast Bart z’n schuld,’ merkt Herna op. ‘Die heeft de hond natuurlijk uitgelaten.’ Op dat moment denkt ze er verder niets van.

Herna en Fimmie gaan naar binnen en lopen door de tweede schuifdeur naar de corridor. Daar ziet Herna dat ook de deur van het gereedschapshok openstaat. Ze werpt een blik naar binnen, maar er is niemand. Weer denkt ze er niets van.

Op kousenvoeten sluipen ze door de lange gang waar links

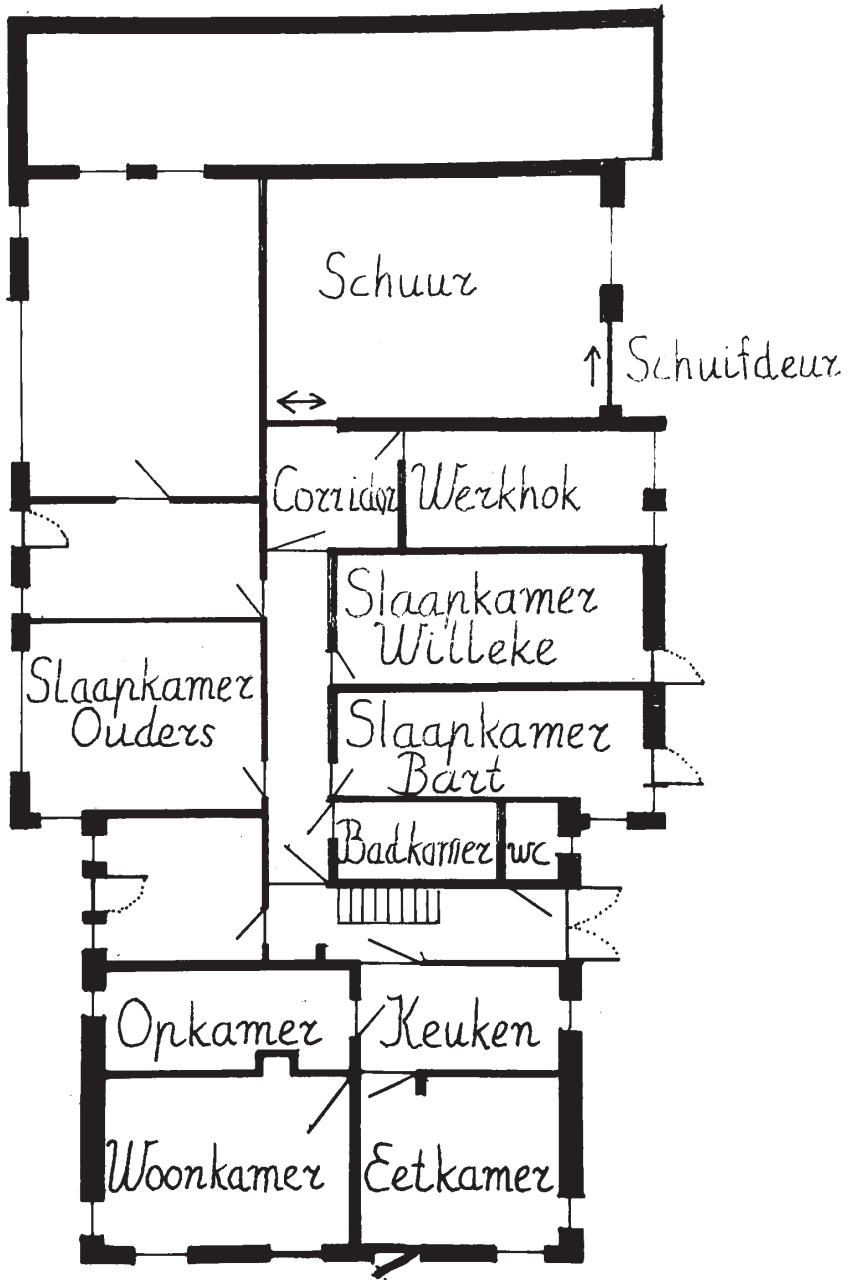
en rechts slaapkamers aan liggen; de plavuizen kunnen erg gehorig zijn en de vrouwen willen niemand wakker maken. Halverwege steekt Herna voorzichtig haar hoofd om de hoek van haar slaapkamerdeur. Piet is nog wakker, hij ligt in bed een stripboek te lezen. Ze laat hem weten dat ze thuis is en sluit de deur weer.

In de keuken schenkt ze twee glazen limonade in en vult een bakje met chips. Daarmee gaan zij en Fimmie in de woonkamer zitten om nog even te praten zoals ze elke week doen, alleen deze keer heeft Herna er eigenlijk geen zin in. De griep die voor vertrek al sluimerde heeft doorgezet en inmiddels kampt ze met een knallende hoofdpijn, maar Fimmie heeft huwelijksproblemen en zoekt een luisterend oor, dus houdt ze zichzelf overeind.

Om kwart voor twaalf staat Fimmie op om naar huis te gaan. Herna loopt met haar mee naar de schuur en zegt gedag. Als ze de achterlichten van Fimmies auto de Koekanger Dwarsdijk op ziet draaien, duwt Herna de grendel vast. In de badkamer slikt ze nog een paar aspirines en daarna gaat ook zij naar bed. Even later is het donker en stil bij de Mulders, zelfs Timmer slaapt in zijn mandje onder de kapstok bij de voordeur.

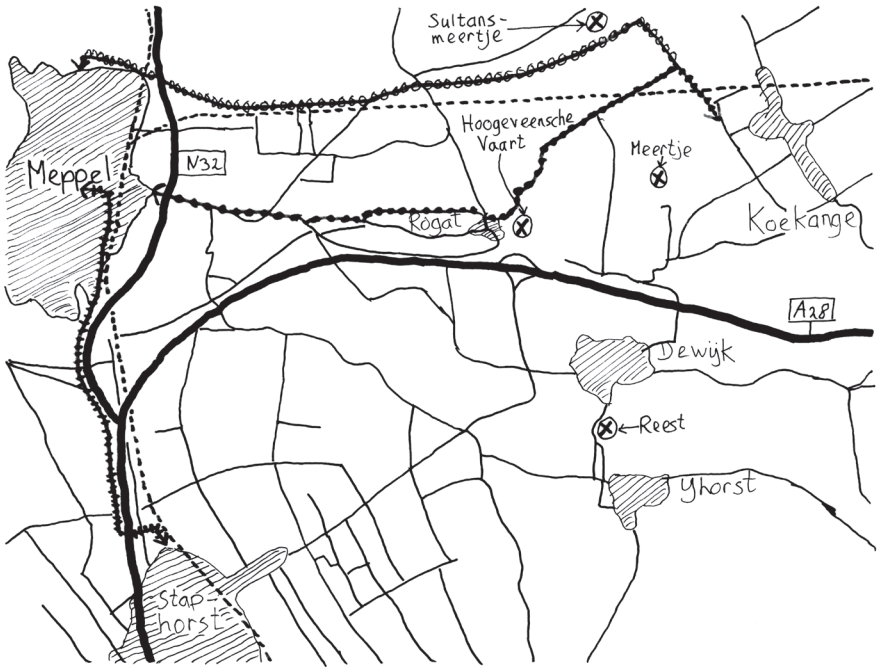
Het is dan twaalf uur.

Die nacht zal de hond niet aanslaan.

plattegrond woning familie Mulders

plattegrond met fietsroute naar school en naar Staphorst

- *fietsroute langs N375*
- *fietsroute langs sluisdorp Rogat*
- *fietsroute van Staphorst naar school*

1992

De eerste dagen na de verdwijning

Op de ochtend van 15 januari klopt Piet om kwart voor zeven op de slaapkamerdeur van zijn pleegdochter ten teken dat ze moet opstaan. Inmiddels heeft hij brood uit de vriezer gehaald en theegezet, maar hij heeft haar wekker niet horen afgaan. Als Willeke geen gehoor geeft, roept hij haar naam door de gang en gaat hij verder met zijn bezigheden. Vijf minuten later is Piet het wachten zat en neemt hij een kijkje in haar slaapkamer. Het bed is leeg. De dekens liggen opengeslagen, maar onduidelijk is of Willeke afgelopen nacht in haar bed heeft geslapen of dat het beddengoed nog een rommeltje was van de nacht ervoor. Aan het rode lampje van de elektrische wekker ziet Piet dat hij nog niet is uitgezet. Hij prutst er even aan om te voorkomen dat die alsnog afgaat en loopt dan naar de schuur. Willekes oude bruine damesfiets met de fluorescerend roze en gele snelbinders is eveneens verdwenen. Omdat het hem niet lekker zit, gaat hij naar Herna, die zich inmiddels hondsberoerd voelt. 'Die heeft vast de wekker weer eens verkeerd gezet,' zegt ze en ze draait zich om in bed. Later kan Herna zich wel voor haar kop slaan dat ze niet alerter heeft gereageerd.

Piet weet dat Willeke weleens vaker vroeg van huis gaat, er zijn geen regels binnen het gezin over briefjes achterlaten wanneer je anders dan gepland op pad gaat. Tijdens het ontbijt blijft hij echter met het gevoel zitten dat er iets niet klopt en hij vraagt zich af of Willeke wel thuis heeft geslapen. Weliswaar weet hij zeker dat ze nog tot redelijk laat in de avond thuis was, en bovendien had ze zich mooi aangekleed, maar het zou niet de eerste keer zijn dat Willeke stiekem vertrekt. Toch is het hem nog nooit overkomen dat haar bed 's morgens leeg was.

Om kwart voor acht rijdt Piet in zijn 2CV naar Meppel waar hij bij WABCO werkt, een fabriek die vrachtwagononderdelen maakt. Even na halftwee belt hij naar huis. Willeke heeft op woensdag tot tien voor één les en het is maximaal veertig minuten fietsen van Meppel naar Koekange, ze zou dus thuis moeten zijn. Bart neemt de telefoon op. Hij heeft zijn pleegzusje niet gezien en vraagt wat ze nu weer uitgevreten heeft. Later die middag belt Piet nog een keertje naar huis en weer heeft niemand Willeke gezien. Mogelijk sust hij zichzelf kort met de gedachte dat ze vast bij haar vriendinnetje is. Willeke hoeft ook niet doorlopend te laten weten waar ze uithangt, zolang ze maar op de afgesproken tijd thuiskomt.

Terwijl Piets ongerustheid met het uur groeit, liggen Herna en Bart ziek op bed. Halverwege de middag sleept zijn vrouw zich naar de paarden om ze eten te geven, om daarna weer snel onder de dekens te kruipen.

Om kwart voor vijf komt Piet thuis van zijn werk. De nog altijd zieke Herna staat in de keuken te koken. Piet informeert naar Willeke, maar niemand heeft haar gezien. Als haar plek aan de eettafel leeg blijft, wordt ook Herna ongerust.

‘Zal ze in Staphorst zijn?’ vraagt ze.

Het gebeurt wel vaker dat Willeke mee-eet bij de familie Crediet, en dan tegen negenen door Gekes moeder Anneke

met de auto naar huis wordt gebracht, maar niet zonder dat Willeke dit laat weten.

Piet schuift zijn stoel naar achteren, neemt de hoorn van het grijze PTT-toestel en draait het nummer van de familie Crediet. Anneke neemt op. Willeke is niet in Staphorst en ze weet ook niet of Willeke op school was, want Geke is sinds afgelopen maandag ziek thuis. Ze kan hem dus niet verder helpen. Piet belt nog een paar andere vriendinnen, maar ook zij hebben Willeke niet gezien. Om acht uur neemt hij contact op met haar mentor en pas dan hoort hij dat zijn pleegdochter die dag helemaal niet op school is geweest. Voor de zekerheid belt hij Klaasje Wopken, Willekes biologische tante en voogd, om te vragen of Willeke soms bij haar is. Ook dat blijkt niet het geval te zijn. Na overleg met Herna belt Piet de Stichting Therapeutische Gezinsverpleging (TGV), de stichting die Willeke bij hen onderbracht. In overleg wordt besloten om te wachten tot bedtijd. Als ze dan nog niet thuis is, moet de politie erbij gehaald worden.

Anderhalf uur later neemt Piet contact op met het Korps Rijkspolitie in het plaatsje De Wijk om te melden dat de vijftienjarige Willeke Dost al vierentwintig uur niet meer gezien is.

Het is dan kwart over tien 's avonds.

De rijkspolitie is binnen een kwartier ter plaatse. Wachtmeester Dick van Berkum zoekt met een zaklantaarn rond het huis en op het weiland, in de hoop het meisje ergens aan te treffen, maar vindt geen spoor. Wel ziet hij een berg zwart zand liggen dat uit de Koekanger Aa komt. Het waterschap is bezig het riviertje uit te baggeren en Piet heeft gevraagd of hij het zand mocht hebben om zijn terrein op te hogen. Vroeger lag er in het weiland een ven dat is dichtgegooid, de grond klinkt nog steeds in en er blijft 's winters water op staan. Van Berkum laat

zijn zaklamp over de bult glijden, maar ziet niets vreemds. Hij loopt over het weiland, bekijkt de paardenstal en speurt tussen de dorre struiken en achter bomen, maar nergens is een spoor van Willeke of haar fiets te vinden.

Omdat het laat op de avond is en verder zoeken in het donker weinig zin heeft, stelt Van Berkum voor dat Piet en Herna die nacht de grendel van de schuifdeur niet dichtdoen zodat Willeke de kans krijgt om binnen te komen. Hij zal de volgende morgen om tien uur terugkomen, mocht ze dan nog steeds niet thuis zijn, en met deze belofte neemt hij afscheid van de Mulders.

Het is dan elf uur.

Ook die nacht blijft Willeke weg.

De volgende morgen om negen uur belt Piet opnieuw naar Klaasje Wopken om haar te informeren dat Willeke nog altijd niet terug is. In eerste instantie schrikt Klaasje niet. Ze kent haar nichtje en gaat ervan uit dat ze wel weer opduikt. Een uur later rijdt er een politieauto het pad van Mulders op. Inmiddels is Willeke ruim zesendertig uur niet meer gezien. Het is tijd om officieel melding te maken. Van Berkum en zijn meegekomen collega onderzoeken de buitendeur in Willekes slaapkamer op braaksporen, maar het hout en het slot zien er normaal uit. Er zijn geen sporen van een worsteling te zien in haar slaapkamer en ook een tweede rondje om het huis bij daglicht levert geen enkele aanleiding op om aan een misdaad te denken. Op dat moment kan Van Berkum niet anders dan ervan uitgaan dat het meisje mogelijk vrijwillig op haar fiets is vertrokken, en dat kan twee dingen betekenen: of er is onderweg iets gebeurd, of ze is van huis weggelopen. Omdat hij een politiebericht wil laten uitgaan, moet er geïnventariseerd worden of er kleding of andere spullen zijn verdwenen. Samen met Herna doorzoekt hij haar slaapkamer.

‘Ze heeft gelukkig nog de tegenwoordigheid van geest gehad om een broek aan te trekken,’ merkt Herna op als ze constateert dat Willekes spijkerbroek verdwenen is. In de nacht van 14 op 15 januari kwam het kwik niet boven de 5 graden uit, dat is te koud om alleen in een rokje en maillot op de fiets te springen.

Er ligt een stapeltje schoon ondergoed klaar om in de kast opgeborgen te worden. Herna twijfelt of er iets van weg is, ze heeft de broekjes en beha’s tijdens het vouwen niet geteld. Wat wel lijkt te missen, is een blauw-paars rugzakje en het zwarte rokje dat ze aanhad, alsof ze niet de moeite heeft genomen om het uit te trekken toen ze besloot zich warmer te kleden. Daarentegen ligt Willekes schooltas nog gewoon op haar kamer met haar leerboeken en schoolagenda erin. Ook haar paspoort, portemonnee en treinabonnement vinden ze in haar slaapkamer. De leren laarsjes die ze bij thuiskomst had uitgeschopt zwerven nog op de grond, maar een paar gekleurde zomergympen is verdwenen, samen met een oude jas van Bart die in de schuur hing. Willeke droeg het donkerblauwe geval weleens als ze naar Rakkur ging, in het weiland. Haar eigen warme winterjas hangt nog aan de kapstok voor in het huis, bij de andere nette jassen.

Van Berkum vraagt dan nog op welk merk fiets Willeke reed, maar daar kunnen Piet en Herna geen antwoord op geven. Alleen de kleur van het frame en van de snelbinders weten ze zich te herinneren, maar of het een Union, Batavus of Gazelle was... ze hebben geen flauw idee. Uiteindelijk hakt Van Berkum de knoop door en maakt er een Batavus van. Het doet er ook niet zo toe, want de postcode van de Mulders staat samen met het huisnummer in het frame gegraveerd: 7958 SP – 41. Jaren later berichten de media dat Willeke een foto van haar moeder zou hebben meegenomen, eentje waar

ze met haar beide broers en grootouders op staat, maar die foto zit in een doos met spulletjes die Herna in 2006, vlak na het overlijden van Piet, aan Klaasje Wopken meegeeft. Een tijd lang gaat het gerucht dat ze een portretje van haar moeder uit een lijstje zou hebben gehaald, maar daar is geen enkel bewijs voor.

Het politiebericht over de verdwijning zal de volgende dag, vrijdag 17 januari, in de krant gepubliceerd worden. Tot die tijd kan de familie Mulders er beter niet met anderen over praten, laat Van Berkum weten. Ook drukt hij hen op het hart om zelf geen media-aandacht te zoeken. Willeke moet zonder gezichtsverlies te lijden terug naar huis kunnen komen.

Die donderdagmiddag gaat Herna gewoon naar haar volksdansclub, hoewel ze nog steeds niet helemaal beter is. Onder de les zijn haar gedachten bij Willeke, maar ze spreekt met geen woord over de verdwijning van haar pleegdochter.

Het krantenbericht van acht regels over Willekes verdwijning ontgaat Piets collega's bij WABCO op vrijdag niet. In de pauze vraagt een vrouwelijke collega aan hem of het om zijn pleegdochter gaat. Hij zegt er niet over te willen praten en eet zijn lunch in zijn eentje op.

Diezelfde ochtend wordt Willekes mentor tijdens een dubbele les textiele werkvormen uit de klas gehaald door twee politieagenten. Even later keert ze met een wit weggetrokken gezicht terug en vertelt de klas dat Willeke is weggelopen van huis. Niemand van haar klasgenoten maakte zich tot dan toe zorgen om Willeke, die al enkele dagen niet op school was geweest. Van het kleine klasje van dertien leerlingen is een derde geveld door griep en er vallen doorlopend lessen uit vanwege zieke leerkrachten. Ze hebben voetstoots aangenomen dat ook Willeke thuis in bed lag.

Geke is wel weer op school na vier dagen absentie. Ook zij is erbij als het nieuws wordt verteld; klasgenoten herinneren zich nu nog dat ze geen krimp gaf bij het horen van het nieuws van de verdwijning van Willeke.